

РЕШЕНИЕ

№ 4687

гр. С., 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **Т. ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20231110117443 по описа за 2023 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от “ФИРМА” ЕАД, ЕИК .... срещу Т. П. К., ЕГН *****, с която по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от 440,15 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия за периода м.10.2018 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 07.07.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 72,51 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.10.2019 г. до 17.06.2022 г., сумата от 25,76 лева – главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода м.07.2019 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 07.07.2022 г. до окончателното изплащане и сумата 4,93 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.08.2019 г. до 17.06.2022 г., които суми касаят топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ж.к. “....”, бл. ..., вх. Г, ет. 4, ап. 63, аб. № .... и за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.07.2022 по ч.гр.д. № 36941/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответницата топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия клиентите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение, като при условията на евентуалност, в случай, че на ответницата бъдат присъдени разноски, прави искане за компенсирането им до размера на по-малкото. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар на основание чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ответницата, чрез назначения ѝ особен представител – адв. С. Д. – САК, в срока по чл. 131 ГПК депозира отговор, с който оспорва предявените иски по основание и размер.

Оспорва да е клиент на ТЕ, като твърди, че не е нито собственик, нито ползвател на процесния имот. Оспорва да е пасивно легитимирана по предявените искове. Оспорва размера на предявените искове, периода, количеството на доставената ТЕ в сградата, както и правилността на отчитането на реално потребената ТЕ. Навежда възражение, като твърди, че сумите, посочени от ищеца като дължими за процесния период, са формирани без извършени отчети в абонатната станция на сградата за реално потребена ТЕ. Твърди още, че индивидуалните уреди за отчитане на потребена ТЕ са неточно поставени. Оспорва в процесния имот да са монтирани радиатори и да е доставяна ТЕ в твърдения от ищеца обем. Оспорва всички твърдения на ищеца във връзка с изравнителните сметки, включително и представеното с искова молба съобщение към фактура, като посочва, че тези документи представляват едностранно изготвени частни документи, удостоверяващи изгодни за представилата ги страна обстоятелства, поради което нямат обвързваща съда доказателствена сила. Твърди, че счетоводните книги на ищцовото дружество не са водени редовно. Навежда възражение за несъответствие на общия топломер в абонатната станция с изискванията на Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Прави възражение за изтекла погасителна давност на задължението за заплащане на топлинна енергия и лихва за забава за периода от м.10.2018 г. до 06.07.2019 г. Оспорва основанието за начисляване на мораторна лихва при твърдения за недължимост на сумите по главния иск. Моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани, като отхвърли и искането за присъждане на разноски в полза на ищеца, включително претендираното юрисконсултско възнаграждение. Претендира разноски.

Третото лице помагач на страната на ищеца „ФИРМА“ ООД не оспорва исковете.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

Предявеният иск е за установяване съществуването на задължение за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия.

По иска по чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи, че по силата на облигационно отношение с ответницата, съществувало към процесния период, е престира /доставил е топлинна енергия за отопление и/или подгръване на вода/ и за ответницата е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

В тежест на ответницата и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – Е.С., присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Понятието потребител на топлинна енергия е дефинирано в разпоредбата на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ, съгласно която, в редакцията към процесния период, потребител, респективно задължено лице за заплащане цената на доставена ТЕ във връзка с чл. 155 ЗЕ, е собственик или ползвател на имот, който ползва топлинна енергия с топлоснабдител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване. Анализът на законовата уредба мотивира извода, че качеството потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на ЗЕ има собственикът на топлоснабдения имот, освен в случаите, когато върху имота има учредено ограничено вещно право на ползване, в който последен случай потребител по законова дефиниция е ползвателят. Същото следва, както от изричното

разглеждане в ЗЕ на хипотезата на учредено вещно право на ползване и нарочно определяне на титуляра на същото като ползвател на доставяната в имота топлинна енергия, така и от общата такава на задълженията на титуляра на вещното право на ползване по чл. 57 ЗС. В този смисъл и Решение № 11 от 29.01.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1319/2012 г., III г. о.

Съобразно тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на Е.С., е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и преустановяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на Е.С. искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката, законодателят приема, че потребител на услугата е цялата Е.С., затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – Е.С., т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства не се установява наличието на първата материалноправна предпоставка за уважаване на предявените главни искове. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия (чл. 150, ал. 1 и ал. 3 ЗЕ). С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са императивно уредени – собственикът или титулярът на вещното право на ползване. Поради тази причина, за да се установи наличието на облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, достатъчно е ищецът да установи при условията на пълно и главно доказване обстоятелството, че ответницата е собственик или вещен ползвател на процесния топлоснабден имот. За установяване на това обстоятелство ищецът не е провел пълно и главно доказване. С определението по чл. 140, ал. 3, вр. ал. 1 ГПК настоящият съдебен състав изрично е указал на ищеца, че с оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест (чл. 154, ал. 1 ГПК) следва да установи възникването на облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия между него и ответницата.

Към исковата молба ищецът е приложил писмени доказателства, които обаче не се отнасят до имота, посочен в депозираното заявление за издаване на заповед за изпълнение,

съответно в издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.07.2022 по ч.гр.д. № 36941/2022 г. по описа на СРС, 176 състав. По делото ищецът е представил в заверен препис заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за имот, находящ се в гр. С., ж.к. "...", ..., вх. В, ет. 2, ап. 55, аб. № ..., с посочени длъжници – В.Г.Г., ЕГН ***** и А. С. С., ЕГН ***** , като останалите представени по делото писмени доказателства също касаят този имот – документи за собственост, протокол от ОС на етажната собственост и списък на етажните собственици, договор между етажната собственост и фирмата за дялово разпределение "ФИРМА" ЕООД /по делото като трето лице помагач на страната на ищеца е привлечено „ФИРМА“ ООД/. Следва да се отбележи, че дори представеното съобщение към общата фактура, издадено от ищцовото дружество, не касае процесния имот, находящ се в гр. С., ж.к. "...", бл. ..., вх. Г, ет. 4, ап. 63, аб. № ....., а се отнася до имота, находящ се в гр. С., ж.к. "...", ..., вх. 3, ап. 55, аб. № ....

По делото не се установи ответницата да е собственик на имота, посочен в петитума на исковата молба с вх. № 91004/03.04.2023 г, по която е образувано настоящото исково производство, и в издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.07.2022 по ч.гр.д. № 36941/2022 г. по описа на СРС, 176 състав. Единствено представените от третото лице помагач на страната на ищеца „ФИРМА“ ООД изравнителни сметки и протоколи за неосигурен достъп касаят процесния имот, находящ се в гр. С., ж.к. "...", бл. ..., вх. Г, ет. 4, ап. 63, аб. № .....

В случая от събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че Т. П. К. е собственик или ползвател на процесния имот. Следователно с оглед изричното оспорване на това обстоятелство в отговора на исковата молба, по делото не е доказана първата материална предпоставка, че е налице валидно облигационно отношение между страните, по което пасивно материално легитимиран да отговаря за заплащане на цената на доставената топлинна енергия е именно ответницата, поради което и с оглед неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. С оглед на изложеното предявените главни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, ал. 1 ЗЕ са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

По исковете с правна квалификация с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 от ЗЗД:

С оглед неоснователността на главните искове, неоснователни се явяват и обусловените от тях акцесорни искове за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ГПК.

По отговорността на страните за разноси:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноси има единствено ответницата. Същата, обаче, не е претендирала и представила в преклузивния срок по ГПК доказателства за сторени разноси, поради което такива не следва да й бъдат присъждани.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от “ФИРМА” ЕАД, ЕИК ....., срещу Т. П. К., ЕГН *****, положителни установителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Т. П. К. дължи на “ФИРМА” ЕАД следните суми: 440,15 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия за периода м.10.2018 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 07.07.2022 г. до окончателното изплащане, 72,51 лева - лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.10.2019 г. до 17.06.2022 г., 25,76 лева – главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода м.07.2019 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 07.07.2022 г. до окончателното изплащане и 4,93 лева - лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.08.2019 г. до 17.06.2022 г., които суми касаят топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ж.к. “...”, бл. ..., вх. Г, ет. 4, ап. 63, аб. № .... и за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.07.2022 по ч.гр.д. № 36941/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

Решението е постановено при участието на „ФИРМА” ООД, като трето лице - помагач на страната на ищеца.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____